

Часопис Київського університету права. 2013. № 4. С. 341-347.

9. Статут ООН і статут Міжнародного Суду ООН: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_010.
10. Терещенко О.В. Історія становлення Міжнародного Суду ООН /*Держава і право.* 2011. Вип. 52. С. 498-503.
11. «Україна подала позов проти Російської Федерації до Міжнародного суду ООН»: <https://mfa.gov.ua/ua/press-center/news/53743-ukrajina-podala-pozov-proti-rosijsykoji-federaciji-do-mizhnarodnogo-sudu-oon>.

Дудля Анастасія Петрівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Рибалкін А.О.

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ДИСКРИМІНАЦІЇ

Негативний вплив дискримінації полягає в тому, що це явище несе в собі загрозу правам і законним інтересам осіб та порушує юридичну рівність. Так, важливим є з'ясування особливостей дискримінації в міжнародному праві та в Україні, оскільки забезпечення рівних можливостей для реалізації прав та свобод людини в економічному, політичному, культурному житті, соціальній сфері, а також можливостей особистісного та професійного розвитку залежить від державної спрямованості у сфері боротьби з цим явищем.

Важливе значення для розуміння дискримінації, як правового явища мають норми вітчизняного та міжнародного законодавства [1], а також матеріали справ міжнародних судів [3].

На думку, І. Янковець сучасний стан дослідження дискримінації у контексті конституційно-правового регулювання вказує на недостатню увагу вчених-конституціоналістів до цієї проблематики, хоча як вказують численні публікації в галузях соціології, політології, державного управління. Існує відчутний суспільний запит на подолання проявів дискримінації у різних сферах суспільних відносин. З наведеного вбачається, що проблема визначення дискримінації ускладнюється тим, що у конкретному випадку необхідно відрізнити прояв дискримінації від звичайного правопорушення (допущеного внаслідок некомпетентності, злочинного наміру, недбалства, конфлікту інтересів тощо) [4].

Аналізуючи дану проблему слід зазначити, що сучасний зв'язок дискримінації з проблематикою захисту прав та законних інтересів людини є беззаперечним у широкому розумінні – громадянина чи особи без громадянства, іноземця. Зокрема, це норми ст.ст. 21, 22, 27, 34-40, 43, 47-50 Конституції України, якими на найвищому рівні [5]: встановлюються засади свобод та рівності кожного (у правах на захист життя, здоров'я, гідності та ін.); закладаються основи діяльності держави зі створення та підтримання соціальної інфраструктури, доступної кожному (у правах на освіту, достатній життєвий рівень, охорону здоров'я, медичну допомогу, безпечне для життя і здоров'я довкілля та ін.); визначаються засади правового регулювання, якими має керуватися держава у забезпеченні рівності кожного (гарантування конституційних прав і свобод; заборона їх скасування; заборона звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод; недопустимість встановлення будь-яких привілеїв чи обмежень за певними ознаками); визначаються громадянські права, які створюють основи для безпосереднього здійснення демократії (у правах на свободу думки та слова, світогляду і віросповідання, об'єднання у політичні партії, волевиявлення на виборах та референдумах, участі в управлінні державними справами, доступі до державної служби, а також до служби в органах місцевого самоврядування).

Важливо зазначити, що на думку І. Кресіної, антидискримінаційне законодавство України містить суттєві недоліки, так: його положення не деталізовані й залишаються політичними деклараціями про наміри. Сама по собі проблема відсутності чітко сформульованої кваліфікації певних дій як дискримінації породжує безвідповідальність: прояви дискримінації в Україні практично не караються, що у свою чергу, стимулює подальше тиражування явища дискримінації. Переважна більшість нормативно правових актів містять стандартні положення про те, що особи, винні в порушенні законодавства, в тому числі про дискримінацію, несуть цивільно-правову, адміністративну чи кримінальну відповідальність відповідно до законодавства України.

Для ефективної протидії дискримінації застосування змін до законодавства недостатньо. Дискримінація має дві основні форми – офіційну та неофіційну (приховану, непрямую). Офіційної дискримінації (на рівні законодавства) в Україні майже не спостерігається, тоді як прихована є серйозним викликом гармонійному, стабільному та безконфліктному розвитку українського суспільства. Подо-

лання дискримінації на офіційному рівні і неофіційному – це два принципово різні завдання внутрішньої політики України [6].

Отже, в контексті боротьби з дискримінацією доцільним є орієнтування на досвід міжнародних інституцій, зокрема Європейського Суду з прав людини. На міжнародному рівні дискримінація є небажаним явищем, а отже норми міжнародного права закріпили інституційні механізми, які спрямовані на її боротьбу та подолання. Україна, як суб'єкт міжнародного права, потребує подальшого вивчення дискримінаційних процесів. Сучасний стан подолання дискримінації залежить від багатьох факторів: політичних, економічних, соціальних, культурно-етичних, юридичних. Оскільки наша держава повинна захищати своїх громадян, незалежно від їх сексуальної орієнтації, кольору шкіри, релігійних переконань – важливим є забезпечення дієвого правового механізму.

Література

1. Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні: Закон України: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5207-17> (29.04.2017 р.).
2. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок від 18 грудня 1979 р.: станом на 6 жовтня 1999 р.: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_207 (29.04.2017 р.).
3. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації від 21.12.1965 р.: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_105 (29.04.2017 р.).
4. Янковець І.В. Дискримінація як об'єкт конституційно-правового дослідження / *Національний університет «Одеська юридична академія»*. – *Юридичні науки «Young Scientist»*. 2017. № 8 (48).
5. Конституція України від 28.06.1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
6. Кресіна І.О Проблеми законодавчого забезпечення антидискримінаційної політики в Україні / *Суспільно-політичні процеси*. 2016.

Єршова Аліна Олександрівна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент **Наливайко О.І.**

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ МІЖНАРОДНОГО ПУБЛІЧНОГО ПРАВА

Україна це самостійна, незалежна та правова держава. Основною метою міжнародного публічного права є характеристика міжнародних відносин нашої держави з країнами-сусідами, тощо.

Для того щоб проаналізувати дану галузь права, потрібно перш за все мати розуміння, щодо визначення поняття даного інституту. Міжнародне публічне право в умовах сьогодення є однією з провідних галузей права.

Поняття і сутність міжнародного публічного права розкривають найчастіше в підручниках та посібниках для вивчення даної галузі студентами, а отже можна зазначити, що автори цих видань є тими світлими головами, яких цікавить дана тема. На основі робіт Мацко А., Шашкової-Журавель І., Теліпко В., Овчаренко А., Буроменського М. варто розглянути дану тему.

Варто зазначити, що визначення «міжнародне публічне право» вперше було запропоновано англійським філософом Дж. Бентам ще в далекому XVIII столітті. Одним з важливих кроків до становлення міжнародного публічного права, а точніше його закріпленням на слуху у суспільства стала книга голландського юриста Г. Гроція «Про право війни і миру. Три книги, в яких пояснюються природне право і право народів, а також принципи публічного права» 1625 року.

Теліпко В. та Овчаренко А. зазначали, що міжнародне публічне право – це система договірних та звичаєвих норм і принципів, що створюються переважно державами в процесі співробітництва і суперництва, що виражають відносно узгоджену волю держав і регулюють відносини між державами, створеними ними міжнародними організаціями та деякими іншими суб'єктами міжнародного спілкування [4, с. 11]. Так, дане визначення включає сутність міжнародного публічного права, адже це насамперед договірні та звичаєві норми, які складаються між державами.

В свою чергу Буроменський М. зазначив, ще про одне питання, яке регулює міжнародне публічне право. Адже саме норми цієї галузі права регулюються діяльність космічних об'єктів з моменту їх запуску або з моменту їх створення в космосі або на небесному тілі. При реалізації міжнародного проекту за участю декількох держав або за участю міжнародної організації міжнародним договором